

Itt jön

A New York Times bestsellerszerzői
Henry Winkler & Lin Oliver

HANK

A varázslatos könyvjelző

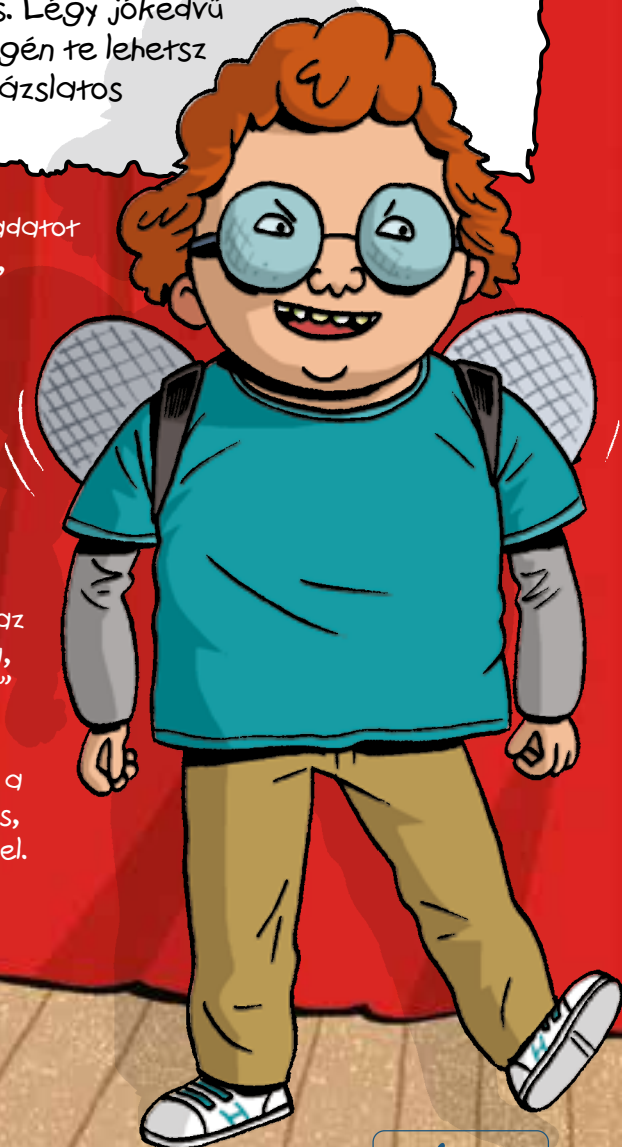
Az iskola remek hely, de néha nem olyan könnyű. Főleg, ha a tanulásról van szó. De nem szabad csüggedni, mert mindig történik valami izgalmas. Légy jókedvű és barátságos, és a végén te lehetsz a főszereplője egy varázslatos színdarabnak!

„Néha én is kapok nehéz feladatot a suliban. De nem csüggedek, inkább nagyon igyekszem, mert Hank is ezt teszi.”
Noel

„Varázslatos színdarabot csináltak Hank és az osztálytársai, én is részt akarok venni egy ilyenben!”
Csenge

„Eddig is nagyon szerettem az iskolát, de Hank megmutatta, hogy valóban egy klassz hely.”
Botond

„Ashley a legvagányabb lány a világon. Na és persze bátor is, hogy szembe mer szállni Nickkel. Én is ilyen akarok lenni!”
Zoé

Itt jön Henry Winkler & Lin Oliver

HANK

A varázslatos könyvjelző

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

– Hank Zipzer! Kérlek, hagyd abba a beszélgetést! – szólt rám Flowers tanító néni. – Jó diákok nem fecsegnek, amikor a tanár beszél!

– De tanító néni, én nem is mondtam semmit!

– Hank, saját szememmel láttam, hogy mozog a szád!

– De tanító néni, egyetlen hang sem jött ki a torkomon, így igazából nem is beszélgettem.

– Hát akkor pontosan mit csináltál?

– Jelzést küldtem.

Az osztályban a többi gyerek nevetni kezdett, ami nagyszerű érzéssel töltött el. Nem gondoltam rá, hogy mulattassam őket. De mindig remek érzés, ha a többiek valamit nevetéssel jutalmaznak.

Pete papa, a nagypapám, azt szokta mondani, hogy a nevetés jó, de mégsem olyan jó, mint az ecetes uborka. Mindketten nagy uborkarajongók vagyunk.

– És kinek szántad azt a bizonyos jelzést? – kérdezte Flowers tanító néni.

– Nekem! – kiáltott fel Frankie Townsend.

Frankie-vel kicsi korunk óta legjobb barátok vagyunk. Egész

jelzésrendszerünk alakult ki azóta.

– Anélkül is tudunk beszélgetni, hogy egy szót is szólnánk – bizonygattam a tanító néninek.

– Tényleg? – csodálkozott. – Milyen különös!

– Egyszer a Természettudományi Múzeumban történt – folytatta Frankie. – Elképesztő volt. Hank és én, mindketten pontosan ugyanabban a pillanatban határoztuk el, hogy beleüvöltünk a dínó képébe.

– Irtó szuper volt – tettem hozzá. – Egészen addig, amíg az őr ránk nem szólt, hogy nem lehet ordibálni a múzeumban.

Elnevettem magam, és mindenki nevetni kezdett. A tanító néni

is kuncogott. Nála is könnyen jön a nevetés. A 87-es számú általános iskolában mindenki azt szeretné, ha a második osztályban is ő tanítana, mert majdnem mindig jó kedve van. Még akkor is „Szép próbálkozás”-t írt a dolgozatomra, amikor a múlt héten a helyesírási röpdogára tíz pontból kettőt kaptam.

– Nos, Hank, mivel az üvöltésnek és a jelzésküldésnek olyan nagy szakértője vagy – mondta a tanító néni –, nagyon fogod élvezni a következő osztályprojektet!

– Alig várom, hogy megtudjam, mi az! Nem férek a bőrömbe!

– Alig várom, hogy leess a földre! – kiáltotta a mögöttem lévő padból Nick McKelty.

Nick McKeltynek, akit inkább Kullancs Nicknek hívnak, soha sincs egy jó szava senkihez. De simán megússza, mert van vagy 3 méter – minden irányban.

– Nick, elég legyen! – csattant fel Flowers tanító néni, és csípőre tette a kezét.

De McKelty szemlátomást nem bánta, hogy megharagította, és tovább folytatta, amit mindig is csinál – nyálás papírgalacsinokat sodort, amelyeket a szünetben a kis gyerekekre szokott lövöldözni.

– Jövő héten lesz a Gyerekek Olvasó Hete – folytatta Flowers tanító néni. – Azzal fogjuk megünnepelni, hogy előadunk egy színdarabot. Én magam írtam. A címe: *Egy éjszaka a könyvtárban.*

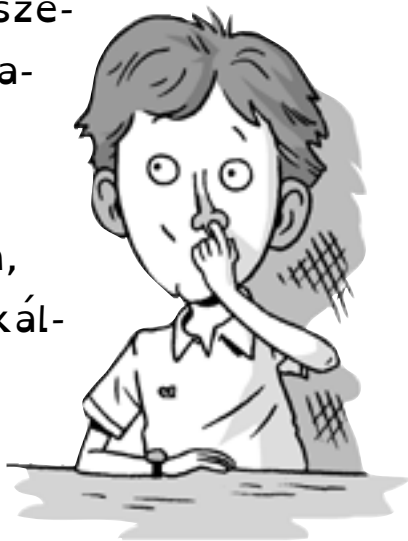
Katie Sperling jelentkezett, majd integetni kezdett.

– Lehetek én a főszereplő? – kérdezte. – Apukám mindig azt mondja, hogy úgyis az vagyok.

– Mindenkinek lesz szerepe – jelentette ki a tanító néni.

– Még nekem is? – kérdezte Luke Whitman, miközben az orrát piszkálta.

– Igen, Luke, még neked is!

Kíváncsi voltam, lesz-e egy orrpiszkáló bajnok szerep is a darabban. Mert azt Luke Whitman biztosan megkapja!

– Szerintem mindenki tudja, ki lesz a sztár! – kiáltotta McKelty. – Aki a legtehetségesebb. Az pedig én volnék!

Ezután minden ok nélkül felállt, meghajolt, és horkantva fölnevetett. Senki sem nevetett vele.

– Most kiosztom a szövegkönyvet – jelentette be a tanító néni, és intett McKeltynek, hogy üljön le. – A hétvégén olvassátok el a darabot, és döntsétek el, melyik szerepet szeretnétek!

Aggódni kezdtem. Nagyon is. A rendes, második osztályos

olvasás nekem nehéz. Egy egész szövegkönyv végigolvasása majdnem lehetetlennek tűnt.

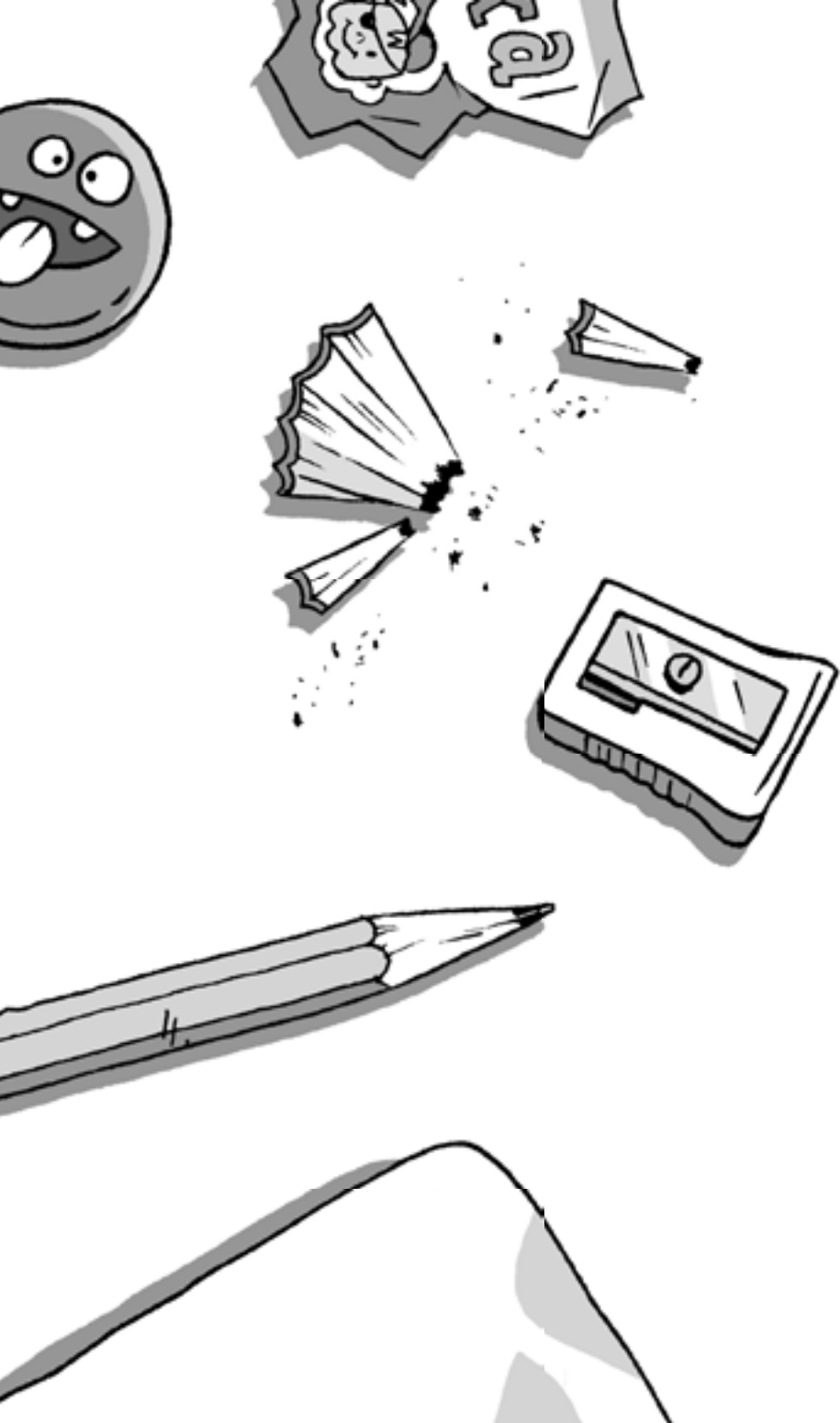
Frankie látta az arckifejezésemet, és elküldte a mi „nyugi!” jelzésünket. Azonnal megkönnyebbültem, mert tudtam, hogy segíteni fog. Kiválóan olvas. A téli szünetben elolvasott egy kétszáz oldalas könyvet, amelyben még képek sem voltak.

– Hétfőn tartjuk a meghallgatást – mondta Flowers tanító néni. – Akkor próbálhatja meg mindenki azt a szerepet, amelyiket szeretné.

Bár tudtam, hogy Frankie segíteni fog, mégis kezdtem nagyon ideges lenni.

– Meg kell majd tanulnotok a szerepeteket, és nagyon jól föl kell készülnötök – folytatta a tanító néni. – Van-e valakinek kérdése?

Szokás szerint *rengeteg* kérdésem volt. És szokás szerint túlságosan zavarban voltam ahhoz, hogy feltegyem őket. Így azt tettem, amit máskor is: fejben készítettem el egy listát.

MÁSODIK FEJEZET

A darabbal kapcsolatos kérdéseim
(amelyeket félek megkérdezni)

Írta: HANK ZIPZER

1. Jó leszek-e ehhez egyáltalán?
2. Úgy értem, valóban jó leszek-e ehhez?
3. Mi van, ha nem vagyok jó?
4. Előfordulhat-e, hogy valaki hány próba-szereplés közben, és mégis megkapja a szerepet?
5. És a fő kérdés: jó leszek-e ehhez egyáltalán? Ó, ezt már mondtam.

